

GLENN RINGTVED

DREAMTEAM

Venner for alltid

Leshesten

ASCHEHOUG

Glenn Ringtved

Dreamteam 9

Venner for alltid

Oversatt av Christina Revold

Forfatteromtale:

Glenn Ringtved er dansk og har skrevet mer enn 30 bøker for barn og unge. For *vp g o n*- den første boken i Dreamteam-serien - ble han i 2007 nominert til ORLA-prisen.

Om boken:

Sommerferien nærmer seg for Dreamteam-guttene, og alle bortsett fra Nick og Manolo skal reise bort. Da får P en genial idé: Kanskje han kan ta med de to vennene hjem på ferie i Danmark? Men på Ps gamle fotballag er det kommet en ny spiller, og han liker ikke konkurranse ...

Dette er den niende og siste boken i fotballserien *tg o vg o* . Serien passer for barn som går i 5.-7. klasse og liker eventyr, fart og spenning.

© 2014 H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard), Oslo
www.aschehoug.no

Tilrettelagt for eBok av Type-it AS, Trondheim 2014

ISBN 978-82-03-25789-6

Tilbakemeldinger vedrørende denne boken kan sendes til ebok@aschehoug.no

Bibliotekutgave - kun til utlån gjennom bibliotekene

Ett år hadde gått på Den engelske skolen i San Cristobal. Sommerferien sto for døra og den var etterlengtet. Skolen var vanskelig. De hadde masse lekser hver eneste dag. Og litt for mye disiplin etter Ps smak.

Det var ikke det at han hadde problemer med lærerne. De var greie nok, så lenge man ikke tullet altfor mye. Det eneste han hadde blitt utsatt for var et par «detentions», som det het når man ikke fikk lov til å gå ut i friminuttet.

Den første fikk han den dagen inspektøren, Mister Brown, oppdaget at P hadde malt joggeskoene sine svarte, og brukt dem på skolen i stedet for de idiotiske danseskoene som tilhørte skoleuniformen. De var nemlig helt håpløse å spille fotball i.

Den andre fikk han i en av Miss Wilkins' timer. Tiden hadde sneglet seg av gårde. Miss Wilkins sto og kvernet i vei om språket i et av skuespillene til Shakespeare. P så på klokka hvert tiende sekund. Han holdt på å dø av sult, og det var fortsatt en halvtime igjen. Da kom han på PEZ-en som lå i sekken hans.

Han hadde fått den av Nick samme morgen. Det var en sånn godteribeholder med et ansikt som kunne vippes bakover så det så ut som om sukkertøyet kom ut av munnen på figuren. Den hadde et vikingansikt, og P hadde fått den fordi han alltid gikk og skrøt av at England en gang i tiden hadde tilhørt de danske vikingene. Det stemte vel ikke akkurat, men det var alltid morsomt å se fjeset til Nick når han sa det. Etter hans mening var Danmark det minste og latterligste landet i verden. Danland, kalte han det for å terge P.

P fisket vikingen opp av sekken og skjulte den under pulten så han kunne vippe ut sukkertøy med jevne mellomrom. Det mettet ikke noe særlig, men var bedre enn ingenting. Han hadde spist en fem-seks stykker da Miss Wilkins oppdaget ham. Og selvfølgelig hisset hun seg opp.

«Hva har du under pulten?» sa hun skarpt.

P sukket og dro fram PEZ-en.

«Bare litt godteri,» sa han og prøvde å smile uskyldig. Han kunne høre de andre fnise.

«Gi meg det,» sa hun og rakte ut den ene hånden.

«Men ...» begynte P. Så ble han stille. Han visste at det ikke nyttet. Det gikk rett og slett ikke an å diskutere med de engelske lærerne. Han reiste seg langsomt og trasket opp midtgangen med tunge skritt.

Han ante ikke hvor ideen kom fra. Egentlig var det ikke noen idé i det hele tatt, det skjedde liksom bare helt av seg selv. Miss Wilkins sto fortsatt med den ene hånden utstrakt og så streng ut. P rakte fram hånden, men i stedet

for å gi henne den lille vikingen, vipptet han hodet bakover og lot et sukkertøy falle ned i håndflaten hennes. Så snudde han seg og gikk tilbake til plassen sin. Det tok noen sekunder før klassekameratene hans skjønte hva som hadde skjedd, men så eksploderte de i latter. Selv Jake lo så han hylte.

Miss Wilkins var rasende. Da P skottet bort på henne, sto hun fortsatt med sukkertøyet i hånden før hun brølte av sine lungers fulle kraft:

«Andreas! Opp på kontoret! NÅ!»

Bortsett fra disse episodene var Ps liv ganske ålreit. Han hadde naturlig nok blitt mottatt som en helt da han kom hjem fra treningsoppholdet i Atletico Madrid. Det var virkelig helt utrolig at han hadde blitt tilbudt en treningskontrakt. Han skjønte det ikke helt selv engang.

Alle ville snakke med ham om det, til og med de lærerne som ikke interesserte seg for fotball. Vennene fra Dreamteam ville selvfølgelig ikke gå glipp av en eneste detalj, og de første dagene etter hjemkomsten haglet spørsmålene over ham.

«Hvordan var det?»

«Møtte du noen av stjernene?»

«Spilte du bra?»

«Var de bedre enn oss?»

Etter hvert kom svarene av seg selv:

«Kult.»

«Et par stykker.»

«Selvfølgelig.»

«Hva tror du?»

Ut over det gikk praten om hva de forskjellige skulle i sommerferien. De lå i skyggen under klippene og drakk brus.

Jonathan skulle hjem til England, Pablo skulle til familien sin i Nord-Spania, Marc skulle til Belgia og P skulle hjem til Danmark. Han fikk sommerfugler i magen når han tenkte på det. Han hadde ikke vært hjemme på et helt år. Det hadde skjedd så mye i løpet av det siste året at det ikke var til å tro. Og han visste at han hadde forandret seg. Ikke bare hadde han vokst ti centimeter, han oppførte seg annerledes også. Ikke at han hadde blitt voksen akkurat ... men han var i hvert fall ikke den grinungen han hadde vært for et år siden.

Han lurte på om vennene hans hjemme i Danmark også hadde forandret seg, og om han i det hele tatt hadde noe å snakke med dem om lenger. Han hadde selvfølgelig chattet en del med dem på nettet, men det var blitt lengre og lengre mellom hver gang. Det virket som om de ikke helt skjønte hva han drev med her nede, og han syntes aldri de hadde noe nytt og spennende å fortelle. Det var alltid det samme: Enten hadde mattelæreren deres vært en dust, eller så hadde Noller dritt seg ut og gjort et dumt spillerbytte. Mer skjedde det tydeligvis ikke i byen deres.

Manolo og Nick var de eneste som ikke hadde planer for sommerferien.

Foreldrene deres hadde ikke råd til å reise noen steder.

«Det er skikkelig kjipt,» klaget Nick. «Skal jeg gå rundt og kjede meg her nede hele sommeren mens alle dere andre er borte, jeg, da?»

«Hallo,» sa Manolo fornærmet. «Jeg er jo her, jeg.»

Nick myste mot ham.

«Ok, da, det er helt greit å være sammen med deg. Men ikke hver dag.»

Manolo så om mulig enda mer fornærmet ut. Det var først da de andre begynte å le at han skjønnte at Nick fleipet med ham. Han grep etter vannflasken og begynte å skru av korken, men Nick var forberedt og løp unna - rett ut på den glovarme sanden. I farten hadde han glemt å ta på seg skoene og ga fra seg et hyl idet han satte kursen mot havet og kastet seg i bølgene med hodet først.

Så tett på sommerferien var det så varmt i San Cristobal at det var uutholdelig å være i solen særlig lenge av gangen. Om dagen kunne temperaturen stige til over førti grader, og det var med andre ord bare én ting å gjøre: holde seg i skyggen og ta det med ro.

Familien Pedersen hadde for lengst lært seg å ta en *ukguy* midt på dagen, slik som spanjolene. De hadde også lagt seg til spanske spisetider. Med en slik varme orket man rett og slett ikke middag før ganske sent på kvelden. Noen ganger kunne klokka bli elleve før familien spiste et lett kveldsmåltid ute på terrassen. Det var nemlig også slutt på poteter og brun saus. Dansk mat var for tung kost i varmen.

I stedet spiste de tapas, som var mange små, enkle retter, og litt melon og frukt til dessert. Og vann. Masse vann. Nesten hver dag ble det slept en hel femlittersdunk til huset. P savnet virkelig et glass iskald, dansk melk. Den spanske melken ga ham brekninger. Han hadde bare prøvd én gang og gjorde det aldri igjen.

Melken var ikke det eneste han savnet. Nå, da sommerferien sto for døra og de snart skulle hjem på ferie, begynte bilder av all mulig slags mat å dukke opp i hodet hans. Først og fremst sjokoladepålegg! Han lukket øynene og prøvde å forestille seg et ferskt rundstykke med et tykt lag smør og sjokoladepålegg. Det så fantastisk ut! Og plutselig så han også for seg boller og kakao og en hel sjokoladekake! Synet ga ham vann i munnen. Og av en eller annen grunn dukket remulade også opp i bildet. Masse remulade. Og fiskepinner. Og grovbrød med spekepølse. Han ville gitt nesten hva som helst for å kunne sette tennene i alt dette her og nå. Og særlig hvis det var stekt løk på!

Han kom plutselig til å tenke på Jacob som alltid hadde med seg skiver med spekepølse på skolen. Hva gjorde de gamle vennene hans nå, mon tro? Akkurat nå sov de sikkert ... men ellers? Spilte de fortsatt fotball hele tiden? Det skulle bli spennende å se om de i det hele tatt kjente ham igjen. Og om de gadd å leke med ham. Han smilte for seg selv. Leke. Brukte de i det hele tatt det uttrykket lenger? Her nede gjorde de det i hvert fall ikke. Her hang man sammen.

P ble stadig mer nervøs ved tanken på å skulle hjem. Hvis de andre hadde fått helt andre venner og ikke hadde lyst til å være sammen med ham, kunne det bli noen lange og kjedelige uker.

De hadde solgt det gamle huset sitt, så de skulle bo hos mormoren og morfaren til P. Selv om han gledet seg til å se besteforeldrene, var han ikke så veldig girapå å skulle bo der hele ferien. Det mest spennende som skjedde